

Prosinec | 2018

Kerit

Zprávy z kostela
Pražského Jezulátka

Vážení přátelé,

na začátku adventní doby zazněla z Ježíšových úst výzva: „Vzpřimte se a zdvihněte hlavu!“ Je to pozvání k naději. Nic těžkého a děsivého, co se děje kolem nás, ve společnosti či v našem bezprostředním okolí, projevy nepřátelství, netolerance, všechno to, co může právem vyvolávat strach a nejistotu, nic z toho by nás nemělo donutit, abychom svésili hlavu, přestali se dívat dopředu, ohnuli se nebo pokrývali. Vzpřimte se a zdvihněte hlavu, to je povzbuzení, abychom se odvážili znovu zvednout, pohledět zpříma do budoucnosti, druhým lidem do tváře, „narovnat páteř“, a tak si připomenout svoji vlastní důstojnost. Jenom tehdy, když si dovolíme pozvednout svůj pohled od pozorování bezprostředních starostí, můžeme zahlédnout velké Boží dílo v tomto světě.

Po čtyřech letech práce se nám podařilo (díky velké podpoře dárců a dotacím hlavního města Prahy a Ministerstva kultury) zrestaurovat do původní podoby a krásy historický hlavní oltář. Je to jedinečné umělecké dílo, které nemá ve světě obdoby. Myslím, že je to další důvod, který přiměje mnoho návštěvníků našeho kostela, aby pozvedli hlavu. V tom doslovném smyslu. Přál bych si, aby se náš kostel stále více stával místem, kde lidé pozvedají hlavu i v tom smyslu přeneseném. Kde znovu nacházejí odvahu, svobodu, radost a naději. Ať už sem přicházejí z jakéhokoliv důvodu a odkudkoliv na světě. A nejen o Vánocích. I když my někdy říkáme, že v našem kostele jsou díky Jezulátku Vánoce pořád!

Přeji vám požehnané svátky a dobrý nadcházející rok!

P. Pavel Pola OCD, převor

Vynést na povrch

Na první adventní neděli se v Kostele Pražského Jezulátka po dvou letech intenzivní práce restaurátorů odkryl historický hlavní oltář. Na první pohled si na něm můžeme všimnout výrazných a ojedinělých barev sloupů i soch.

Ti, kdo si oltář pamatují z doby před několika lety, si jej vybavují ve zlatě. Tak oltář vypadal od konce 19. století, ale původně mu jeho autoři – architekt Jan Ferdinand Schor a karmelitán truhlář Tomáš od Ježíše – dali na začátku 18. století úplně jinou podobu. Při restaurátorském průzkumu zahájeném roce 2006 bylo zjištěno, že oltář měl v době svého vzniku na všech částech barvu imitující strukturu mramoru. Sochy a ornamenty, kterými je oltář ozdoben, nebyly celé zlaté, ale kombinovaly zlato a plátkovou měď.

Po důkladné konzultaci s památkáři a dalšími odborníky začal tým restaurátorů pod vedením Daniela Talavery do této původní podoby oltář postupně obnovovat. Práce začaly obrazem v průhledu, pokračovaly v nástavci a v posledních dvou letech probíhalo restaurování sloupů a soch. Bylo třeba postupně odstranit mnoho vrstev přemaleb, na každou z nich použít trochu jiné rozpouštědlo. Nakonec restaurátoři obnovili původní barevnou vrstvu, která se dostala na povrch opět po téměř 300 letech.

Sochám a dalším ornamentům vrátili polychromní barevnost kombinující zlato a měď. Tvary soch tak opět získaly svou hloubku a detaily. Kombinace zlata a mědi na památce takové velikosti je středoevropský unikát, který teď mohou obdivovat všichni, kdo jsou u Pražského Jezulátka doma, i lidé, kteří za ním přijíždějí z celého světa.

Reportáž České televize o restaurování oltáře můžete zhlédnout 22.12. v pořadu Z metropole.

Na restaurování oltáře přispěla v průběhu let řada jednotlivých dárců. Děkuje. V roce 2019 budou pokračovat práce na podstavci oltáře a následně na oknech v presbytáři. Pokračování obnovy můžete podpořit darem na účet kláštera 6024090001/2700. Restaurování hlavního oltáře podpořilo také Hl. m. Praha a Ministerstvo kultury ČR.

2006 – 09 obraz v průhledu včetně rámu
2010 – 12 karmelitánské erby
2011 – 15 čtyři vázy v nástavci
2013 – 15 nástavec
2016 váza z kladí oltáře vlevo
2017 sochy
2017 – 18 dřevěná architektura
kladí a sloupů, obnova
ornamentální výzdoby
2018 váza z kladí oltáře vpravo
2019 podstavec

„Před několika lety, v době začátku restaurování interiéru tohoto chrámu (...) jsem byl klášteřem přizván jako expert k řešení celkové koncepce a záměru restaurování jeho prostoru, zejména všech oltářů. Restaurování je velmi náročný proces, při kterém se dbá na uchování samotného díla, zejména jeho podstaty a hledají se cesty k původní prezentaci, jak která památka vypadala v době vzniku předmětného díla.

Veškeré movité památky, v prostoru tohoto chrámu prodělaly od svého umístění v 17. století, mnoho změn, zejména v barevnosti polychromiích na sochařské výzdobě jednotlivých oltářů. Postupu restaurování a hledání oné správné cesty předcházela vždy rozsáhlá diskuze za účasti zástupců památkového ústavu, byly velmi podrobně analyzovány veškeré restaurátorské průzkumy, které byly podkladem pro výchozí stanovisko. (...) Jak je již nyní patrné, po dokončení restaurování několika předchozích etap, restaurátorský záměr byl zvolen velmi dobře, ona autenticita působí v prostoru kostela velmi pozitivně.“ (Doc. Petr Kuthan, ak. sochař rest.)

Hledání smyslu

Člověk v dialogu 2019

V mnoha životních příbězích najdeme mnoho krásného, smysluplného a obdivuhodného, ale i mnohé trápení, které nám nějak nedává smysl. Není člověk, ani žádná rodina, kde by něco takového nebylo. Vždycky se někde něco zamotá. To nás staví před otázku, zda to všechno má nějaký smysl.

Přesto víme, že se nám v mnohém podařilo nalézt to, co dávalo smysl našemu životu, naši práci nebo dokonce našemu utrpení. Zbavení přílišné sebestřednosti a naopak **zacílení za hranice vlastního já nebo dokonce skrze sebezpřesahující činy, jsme zakusili něco, o čem bychom mohli říci, že to z nejběžnějšího a každodenního života vytváří umělecké dílo.**

Hledání či dávání smyslu jednotlivým událostem a životu jako celku vůbec, věnoval svůj život **Viktor Frankl** (1905-1997). Narodil se ve Vídni, jeho matka pocházela z Prahy a otec z Pohořelice na jižní Moravě. Jeho život je plný paradoxu.

Hosté cyklu Člověk v dialogu 2019:

Josef Pleskot (architekt) | Vladimír Smékal (psycholog) | Věra Roubalová (psychoterapeutka pracující s uprchlíky) | Václav Sojka (přírodovědec a fotograf) | Magdaléna Fuxová (houslistka, řádová sestra) | Martin Loučka (psycholog v oblasti paliativní péče) | Marcela Řezníčková (psychoterapeutka zabývající se traumatem úmrtí v rodině) | Václav Vacek (kněz)

Je transportován do koncentračního tábora, přichází o celou svou rodinu. Skutečnost, že přežil, ovšem považuje za zázrak. Ptá se, co dává člověku sílu v beznaději, v nesmyslnosti života a v nepředstavitelném utrpení. Posléze se snaží najít a popsat to, co mu pomohlo přežít. **Je to vůle k životu, skrze kterou člověk přes všechno, co ho může v životě potkat, může říci Ano životu.**

Ptáme se, jak my můžeme zanechat svět lepší, než jaký jsme ho od našich předků dostali. Ano, v životě se odehrávají více či méně složité události. Člověk by v nich mohl zůstat zaklesnutý: je to špatné, nedává mi to smysl, prožil jsem neúspěch, nedaří se mi, nic se nedá dělat, všechno jsem ztratil, zbývá jen čekání na smrt. Je docela možné, že mnohé z toho vnějšího nebudeme moci změnit. To, co se děje kolem nás, v mnohém neovlivníme. Ale je na nás jaký postoj k tomu zaujmeme. **Jde o to, co život očekává od člověka, a ne naopak.**

V dalším roce Člověka v dialogu se chceme věnovat tématu Hledání smyslu. Nenápadným průvodcem nám bude život a dílo Viktora Frankla, ale především nás čekají další zajímaví hosté s tématy, která, jak věříme, nás budou znovu inspirovat.